

stringsperiode, at det utvivlsomt maa erkendes, at Udsættelsen af denne Revision maatte finde Sted, indtil Prisforholdene og økonomiske Forhold baade for Stat og Kommune i nogen Grad var gaaet i Leje, og derfor blev det ogsaa under Behandlingen af Forslaget, for saa vidt det skulde have været gennemført i Samlingen 1919—20, fra Venstres Side krævet, at saavel Indtægts- og Formuegrænserne som Understøttelser skulde fastsættes efter en i Forhold til Prisniveauet glidende Skala. Med denne Betragtning kunde man den Gang ikke trænge igennem, og alle Partier indskrænkede sig saa til at bringe Aarsudbetalingen i Overensstemmelse med det daværende Prisniveau, og den Fordobling af Ydelser i Henhold til den oprindelige Lov af 1913, som da fandt Sted, og som nu er gældende, svarer i Virkeligheden ganske nøje til Forholdet mellem Prisniveauet i 1913 og nu, saa jeg tror, at der i og for sig ikke er væsentlige Indvendinger at gøre, hvad selve Udbetalingstaksterne angaar. Derimod erkender jeg, at der kan fremsættes kritiske Bemærkninger overfor Indtægts- og Formuegrænserne. Spørgsmaalet herom maa ganske sikkert optages til Overvejelse, og denne vil vel naturligt resultere i, at disse Grænser i nogen Grad forhøjes. De er fastsat til $\frac{2}{3}$ af de for Statsskat i Henhold til den dagældende Statsskattelov fritagne Beløb, og disse Beløb er nu ved Statsskatteloven af 10. April 1922 hævet betydeligt, saaledes at de er 1 600, 1 400 og 1 200 Kr.; hvis man da blev staaende paa Princippet: $\frac{2}{3}$ af disse Beløb, vilde derigennem Indtægtsgrænserne for Enker, som har Adgang til at faa Understøttelsen til deres Børn, blive i nogen Grad forhøjet. Hele dette Spørgsmaal er for Tiden Genstand for Overvejelse, og jeg haaber inden ret lang Tid at kunne fremsætte et Forslag til Ændring paa dette Omraade.

Angaaende den internationale Arbejds-konferences Henstillinger er der ogsaa i disse Dage fremsat Bemærkninger fra et enkelt Medlems Side, nemlig det ærede Medlem Hr. Lundberg. Det ærede Medlem spørger, om jeg agter at genfremsætte Forslagene fra Januar 1921 paa Grundlag af de Henstillinger og Konventioner, som Washington-Konferencen var naaet til angaaende Arbejdstiden, Kvinders Arbejde før og efter Barnefødsel og angaaende Kvinders Natarbejde. Jeg skal angaaende disse Spørgsmaal henvise til, hvad jeg udtalte ved Behandlingen af Finanslovforslaget for Finansaaret 1922—23. Der er overhovedet

intet nyt sket i disse Spørgsmaal, og de kan derfor indtil videre betragtes som opgivet, og herfor har den internationale Afdeling redegjort overfor det internationale Arbejdsbureau i Genf. Det glæder mig, at jeg, hvad min Stilling til denne Sag angaar, finder Støtte hos det ærede Medlem Hr. Lundbergs Partifælle, Landstingmand Bramsnæs, som under den interparlamentariske Konference i Stockholm i Sommer udtalte, at selv om Regeringernes Repræsentanter havde udtalt sig til Gunst for Konventioner og Henstillinger fra disse Arbejdskonferencer, kunde dog det vedkommende Lands Regering ikke føle sig ubetinget bundet deraf, og ganske særlig ikke, hvis Regeringen skiftede, efter at de havde fundet Sted, og det har jo været Tilfældet her i Landet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Gennemførelse af den paa den tredje internationale Arbejdskonference vedtagne Konvention om Blyhvidt i Maling skal jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. Lundbergs Udtalelser bemærke, at dette Spørgsmaal for Tiden er til Erklæring i Socialraadet, hvad jeg antager, det ærede Medlem ved, og jeg har bragt i Erfaring, at man fra Socialraadets Side vil gøre Indstilling om, at Sagen fremmes i Overensstemmelse med international Praksis, og foreslaa, at den nærmere Gennemførelse af Foranstaltningen overvejes af Arbejdsraadet med sagkyndig Assistance.

Det kan ikke undre, at Forvaltningen af Arbejdsløshedslovgivningen fra Indenrigsministerens Side og i det hele taget Arbejdsløshedsproblemet ogsaa har været fremdraget her under Finanslovbehandlingen. Det ærede Medlem Hr. Brochmann har været inde paa en Skildring af de arbejdsløses vanskelige Kaar og har ment, at saaledes som denne Sag var ordnet her i Landet, var der Anledning til at spørge, om vi kan være det bekendt. Dertil vil jeg svare et ubetinget Ja. Jeg tror ikke, vi kan indrette vor Lovgivning hverken paa dette eller paa noget andet Omraade efter den Anvisning, det ærede Medlem har givet, naar han siger: „Man taler saa meget om oprørske Tendenser rundt omkring i Verden, og man har set, hvilke uhyggelige Følger Oprør kan drage med sig. Det forekommer mig da, at det maa være enhver Regerings Pligt at bidrage sit til, at disse Kim ikke faar nogen Vækstbund“. Jeg tror ikke, det gaar an, at man indretter Statens Udgiftsbudget ud fra den Betragtning, at det gælder om at betale sig fri. Naar det ærede Medlem af